

Deze rubriek wordt verzorgd door de Lappersfort Poets Society, een kring van dichters en dichtersessen die de bezorgdheid voor de aarde in poëzie heeft gegoten. Ze nemen het op voor het Lappersfortbos en alle bedreigde bossen en wouden. Hun stem fluistert zich een weg naar het oor van de wereld. Zie www.poeziebos.be of www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php

Leerdicht Over De Bomen

Je hebt het allemaal van bomen geleerd.

In de eerste plaats de risico's waaraan ze zich wagen als ze hoogte nemen.

Ze zeggen niets. Ze verwachten niets. Hoe ze blijven zegt alles. Met gekruiste armen op wacht. Dat belooft.

Uit hun gebarentaal kan je begrijpen wat gezelschap is als ze een bos zijn. Wat wind is: wat in alle seizoenen blijft ruziën, zingen en scheef doet waaien.

Hun bladeren. Het zou een soort dankbaarheid kunnen zijn. Hoe vroom zouden bomen zijn? Of zijn ze vermomde Goden die met hun verschijnen het bewijs willen leveren dat ze wel degelijk bestaan: 'Raak me aan.'

Hoe je de bomen dan ook bevoelt, de Goden zeggen je niets. Het zijn de bomen die zwijgen, die blijven.

Al houden ze zich aan de bodem vast, het is niet exclusief. Hun bodem is er namelijk voor iedereen. Voor jou.

Je mag rustig tegen een boom gaan aanleunen: wat maak je dan al niet mee! Beleef het - voel aan wie je voor hen bent.

Ontmoeting op weg naar school

Ze hadden er een laan voor aangelegd, voor de bomen die je ontmoette op weg naar je school. Je kon het niet verklaren. Het ontzag dat je voor die bomen voelde, sloeg in een soort bidden om, een smeken naar meer. Maar naar wat?

Later werden ze omgehakt – hun grootte was zo dat ze daar in je gedachten nog altijd staan. Hun meesterschap in staan. En in zijn: waar ze stonden, waren ze er vol van – zeg je nu, hoe was het toen?

Hoe waren ze, toen ze er plots niet meer stonden? Wellicht was het anders, was de laan er al lang geleden eerst. Niemand sprak wat je dacht, wat je zag tegen.

Meer menselijk wezen dan jij nog zult moeten worden. Er stak iets van de andere in die bomen. Je kon ze ontmoeten.

Dit is wat je wou dat je zou worden, dat moest het zijn: een boom die zich staande houdt.

Maar je was op weg naar school waar je nog beter moest gaan leren rekenen, nog beter berekenen.

Vier wandelingen in het Astridpark Kortrijk

1.

Winter is tot mensenheugenis gaan behoren.

Muts wordt uitgedaan, sjerp en jas losgeknoopt. Je vrolijkt op.

Met één vingerknip van plots licht duiken krokussen op. Er is weer tijd voor vluchtigheid.

Als duisternis met al zijn raadsels valt: een dealer misschien en vele hevig verliefden.

2.

In de zomermaanden heeft niemand het voor het zeggen als jonge moeders er zich laten horen. Ze laten hun kinderen op de schommels krijsen en dat spreekt voor zich.

Niemand kan de onstuitbare pret van het gras bederven. Het is er veel te warm voor.

De laan is een huwelijksfeest en wordt daarmee feitelijk een dreef, ten volle met hemel omrand. Je doet even je hoed af en weer op.

Wie hier in de buurt een huis heeft, herken je aan de brede glimlach.

3.

Eind oktober is dood nabij – vertelt ons het geboomte en toont het zienderogen.

Kastanjes vallen er nauwelijks nog te rapen. Het gevoel dat het elke dag regent: hoe goed een streep zon ook zijn werk doet, nooit is het goed genoeg.

4.

Wat je ook wilt uitroepen, je doet het fluisterend. Stilte mag je niet storen. Er staat een straf op: schrale, beitsende wind in je gezicht.

De vijver heeft zijn diepte ingevroren. Hij bezint.

Sneeuw behaagt het zich hier te bevinden: ze blijft langer liggen, langer wit.

Leerdicht over het ademhalen

Het is onze taak om adem te halen. In en uit. Elke ochtend moet het ons tot fris goud worden in de mond: de taal waarmee we iedereen begroeten, waarmee we menigeen vervloeken.

O, wat een gaaf goed dat we elke dag kunnen ademhalen - daarvoor is onmin, is liefde bedoeld.

En wat een mens niet aan adem kwijt wil raken is wat een mens noemt poëzie.

Diep ademhalen. In en uit. De toewijding die we adem verschuldigd zijn.

Dat we zijn – dat we zijn wat we denken als we ademhalen: al het niet-denken dat we dan zijn.

Laten we ademhalen. In en uit. Het is immers vroeg dag. Laten we ons niet gewonen geven. Laten we het ons tot voordeel maken tegen de schrik van wat zou kunnen worden.

Alain Delmotte (Kortrijk, °1957) redigeerde het poëzietijdschrift *facture baroque* (1996–2001), was medewerker aan de poëziewebsite *Poëzierapport* en redactielid van het tijdschrift *Digther* dat enkel nog als weblog bestaat (<http://digther.blogspot.be/>). Als dichter heeft hij zich op het prozagedicht toegelegd. Hij publiceerde onder meer: *Warhoofd* (Poëziecentrum, Gent, 2002), *Voorstander zijn* (Uitgeverij De contrabas, Utrecht, Leeuwarden, 2008), *Uit de lucht gegrepen* (Uitgeverij De contrabas, Utrecht, Leeuwarden, 2013)